

[Ragnhild Andersen.]

ministeren, der i sit lovforslag foreslår tilgangsalderen forhøjet med 2 år til henholdsvis 67 og 62 år; vi mener tværtimod, der er behov for visse lempelser for kvindernes vedkommende. Vort forslag indeholder derfor en bestemmelse om, at gifte kvinder i alderen 60—65 år skal have ret til folkepension, forsåvidt ægtefællen får folkepension eller invaliderente; det er et længe næret og af rentemodtagerne ofte fremført ønske — efter vor opfattelse et berettiget ønske — at få lovgivningen forbedret på dette område. Ligeledes foreslår vi for de enlige kvinder i alderen 55—60 år indført en dispensationsbestemmelse, som giver disse kvinder adgang til at søge og opnå folkepension, forsåvidt sygdom eller andre særlige omstændigheder taler derfor.

I ændringerne til § 39, stk. 1, foreslås det først og fremmest, at pensionen bør være ens over hele landet — med andre ord: at de nugældende zonegrænser helt ophæves allerede fra 1. april 1956. Også i denne henseende er vi nemlig uenige med ministeren, hvis forslag indebærer, at de nugældende zonegrænser for rentemodtagere fortsat skal være gældende. Min gruppe mener, at rentemodtagerne, i lighed med tjenestemændene, bør have samme pension, uanset hvor de bor i vort land.

Den forhøjelse af indtægten til vore ubemidlede ældre, som alle partier må erkende som en nødvendighed, foreslår vi inkluderet i folkepensionens grundbeløb tillige med rentetillæg, ægteskabstillæg, brændsels- og beklædningstillæg. Disse tillæg foreslår vi derfor skal udgå. Alderstillæg og børnetillæg foreslås bibeholdt uforandret. Ventetillæg og rådighedsbeløb foreslås også bibeholdt indenfor folkepensionens første etape.

§ 39 indeholder derefter tre faste beløb for fuld folkepension til henholdsvis ægtepar, hvor begge ægtefæller er berettiget til folkepension, ægtepar, hvor kun den ene af ægtefællerne er berettiget, og enlige. Beløbet til enlige er foreslået til som hidtil at

være $\frac{2}{3}$ af pensionen til ægtepar, og til ægtepar, hvor kun den ene ægtefælle er berettiget, foreslår vi et beløb, der ligger midt imellem pensionen til ægtepar og pensionen til enlige.

Om beløbene størrelse er der det at sige, at de er højere end beløbene i vort forslag fra marts måned i år, idet der jo siden dengang er gennemført to reguleringer af renten, hvorved der er sket forhøjelser af grundbeløb, tillæg og rådighedsbeløb såvel pr. 1. april som pr. 1. oktober d. å.

Fra 1. april 1956 foreslår vi som fuld folkepension til ægtepar 4 800 kr. om året, til ægtepar, hvor kun den ene ægtefælle er berettiget, 4 000 kr. og til enlige 3 200 kr. Disse beløb skal efter forslaget reguleres efter januarpristallet. Det er også forslagsstillernes opfattelse, at de ekstraordinære tillæg, som nu udbetales rentemodtagerne, bør være inkluderet i folkepensionens grundbeløb.

Det nye stk. 2 til § 39 indeholder den gradvise forhøjelse af pensionen, som vi foreslår gennemført i løbet af 5 års periode.

Udover den halvårige regulering af grundbeløbene foreslår vi disse forhøjet hvert år den 1. april til og med den 1. april 1960 med 300 kr. til ægtepar, 250 kr. til ægtepar, hvor kun den ene ægtefælle er berettiget til pension, og 200 kr. til enlige. Om de 6 000 kr., der ifølge forslaget ordlyd skal være pensionen til ægtepar den 1. april 1960, er det korrekte tal, vil afhænge af, hvordan gennemsnitsindtægten for forsørgere er til den tid, altså om 5 år. Fra 1950 er gennemsnitsindtægten her i landet steget fra 7 500 kr. til i 1954 skønsmæssigt at ligge omkring 8 600 kr.

De ændrede beløb i § 40, der fastsætter invalide-, bistands- og plejetillæg til henholdsvis 576 kr., 828 kr. og 1 380 kr., er også højere end beløbene i martsforslaget som følge af de to reguleringer, jeg allerede har omtalt.

Hvad invaliderne angår, tilsigter vort forslag — og gjorde det allerede i marts —